

Proloog

Väljas oli juba pime, kui valvur talutas pruunis vangirüüs meest, kelle käed olid selja taga raudus, kaenla alt kinni hoides mööda pikka koridori kongi poole. Aeg-ajalt vilksatas läbi topelt trellitatud akende põrandale juhuslik valgusvihk, mis oli justkui sümboolseks lootusekiireks selles sünges kohas viibivatele kinnipeetavatele, kellest valdava enamiku tulevik tundus sama trööstitu ja tume, kui neid ümbritsevad hallitusest läbiimbunud kiviseinad.

Hilise kellaaja tõttu oli üksnes mõni üksik vang veel üleval ning ajas end koikul istukile või kargas lausa püsti ja liikus lähemale, et suruda oma nägu vastu metallvarbasid ja uudistada uut tulijat. Valvur tegi trellitatud vaheukse lahti ning sulges selle taas hoolikalt, et seda lõputuna näivat teekonda jätkata. Selles sektoris paiknevad kongid olid enamjaolt tühjad. Tumehallid tekid lebasid kokkuvolditult lavatsite jalutsis, oodates järgmisi ühiskonnast isoleerimist vajavaid patuseid, et katta öötundidel nende kehi selles ebainimlikult külmas ja kõledas paigas. Õhk oli röske ja lausa soosis krooniliste hingamisteede haiguste teket. Lisaks oli siin veel mingi väga spetsiifiline hõng, mis oli segu hirmust, raevust ja minnalaskmisest, millest viimane oli isegi veel ohtlikum kui kaks esimest. Kõik, kes on piisavalt kaua sellises kohas veetnud, tunneksid selle eksimatult ära.

Kui viimaks koridori lõpus asuvasse sihtkohta jõuti, avas valvur kõigepealt kongiukse ja kamandas mehe sisse, lasi ukstel tema selja taga kolksatusega kinni langeda ning alles seejärel läbi suurema nelinurkse avause, mis oli mõeldud eelkõige toidukandiku sisse ja välja ulatamiseks, päästis vabaks mehe kokkuaheldatud käed. Kontrollinud veel üle, et uks on kindlalt lukus, kõndis valvur

tuldud teed tagasi, tema sammude ühtlane klobin ainsaks vaikust lõhestavaks heliks.

Mees viskas end kõvale asemele pikali. Padi tema pea all oli suurest kasutamisest nii õhukeseks kulunud, et ei täitnud enam oma eesmärki. Mitu saatusekaaslast enne teda võis olla sellel puhunud? Mitu pead pidi sellel magama, enne kui see välja vahetamisele läheb? Riigis, kus iga valdkond oli viimse detailini reguleeritud, oli see pisiasi seadusandjatel küll kahe silma vahele jäänud. Tegelikult ei olnud seda unustatud, see lihtsalt ei läinud kellelegi korda. Vangi elu ei pidanudki olema mugav. Võimalik, et see oli ka mingi psühholoogiline kuritegevuse ennetamise meede – kui kinnipeetava elu vanglas võimalikult ebamugavaks teha, siis kaob tal igaveseks tahtmine sellesse paari ruutmeetri suurusesse kongi naasta.

Reaalsuses oli sellel paraku hoopis vastupidine efekt – mida kauem üks süüdimõistetud selles raudpuuris istus, seda suuremaks kasvas tema soov sooritada uut kuritegu. Sageli juhtuski see juba sealsamas vanglamüüride vahel, kui teisele kinnipeetavale oli vaja koht kätte näidata. Peksmised, vägistamised ja pussitamised olid siinses maailmas sagedased. Just sel põhjusel nägid paljud vangid vaeva oma füüsilise vormi parandamisega. Tema eelistas aga musklite pumpamisele oma mõistuse trenimist. Seetõttu luges ta kätekõverduste tegemise asemel erinevaid raamatuid, lahendas ristsõnu ja Rubiku kuubikut, millest viimases oli ta tänu regulaarsele harjutamisele üllatavalt vilunud. Seda kõike ei teinud ta üksnes ülemäärase vaba aja sisustamiseks, vaid oma aju töös hoidmiseks, sest tal oli üks kindel eesmärk – töötada välja üksikasjalik plaan, kuidas panna toime täiuslik kuritegu.

Mees ei kavatsenud lasta oma tujul kehvade majutus tingimuste tõttu langeda. Pealegi ei olnud tal plaanis siia kauaks jääda. Kõige õigem oli vist nimetada seda „ajutiseks väljasõiduks“, mis oli samuti üks võimalus tuua vangi üksluisesse ellu veidi vaheldust. Homme õhtul, hiljemalt ülehommel viiakse ta tagasi oma „alalisse elukohta“.

Kuivõrd kongis ei olnud ühtegi avaust, mis oleks võimaldanud mingitki sidet nendest kivimüüridest väljapoole jääva maailmaga, siis suunas mees oma pilgu paari meetri kaugusel koridori seinas olevasse piklikusse aknasse. Talle oleks kui „maja parim tuba“ eraldatud, sest just sellest kohast, kus ta hetkel lebas, avanes talle ideaalne vaade – mustavas taevalaotuses kumas uhkes üksinduses täiskuu, mida ei varjutanud ainumaski pilveraas. Kolmed trellid lahutasid meest vabadusest, mis ühtpidi tundus lootusetult kättesaamatuna, kuid teisalt jällegi oli elus kõik suhteline, sõltuvalt sellest, kuidas olukorrale läheneda.

Selline öö kutsus esile mälestusi ajast, kui ta ei olnud sunnitud jagama elupaika degradeerunud meeste kambaga, vaid oli saanud veeta aega kuumade vastassugupoole esindajatega. Romantika oli lollidele ja armastus nõrkadele, kuid naised talle meeldisid – seda pidi ta tunnistama. Alasti soe naisekeha oli kahtlemata midagi, millest ta oli vangis olles kõige enam puudust tundnud, kuna oma varasemas elus oli ta naiste pakutavaid voodimõnuseid saanud ohtralt nautida. Ta ei kavatsenud end siin praegu naistest fantaseerides üles kütta. Tal oli hoopis olulisem eesmärk, millele keskenduda ning kui tal õnnestub see ellu viia, saab tal taas olema nõrgema sugupoole esindajaid jalaga segada.

Mees vedas jalatsi paksu kummist tallaga mööda trelle, mis kutsus esile tinisevaid võnkeid. Ta kordas seda üha uuesti ja uuesti, kuni sellest sai omamoodi meloodia. Talle hakkas see meeldima. Vanglas pidi olema loominguiline. Keegi teine sinu löbustamise peale ei mõelnud, mistõttu tuli igavuse peletamiseks oma meelt ise lahutada. Mees pani käed pea alla, et korvata padja puudujääke ning sulges silmad. Paratamatult liikusid tema mõtted ühele konkreetsele naisele. Viimane kord ei kujunenud päris selliseks, nagu mees oli oodanud. Seda meeldejäävam töötas tulla nende taaskohtumine. Sellest unistamine ajas mehe kihevile rohkem kui ühel põhjusel.

„Äkki lõpetaksid?“ kõlas unine trotslik hääl.

Mehe jalg jäi õhus seisma. Ta oli arvanud, et tema kõrval ei ole kedagi, kuid ilmselgelt oli ta eksinud. Kolm temast paremale

jäävat kongi olid tühjad. Kui teda siia toodi, sai ta neist möödu- des selles oma silmaga veenduda, kuid tal ei olnud õnnestunud heita pilku viimasesse, kus tunduski selle toriseva hääle omanik viibivat. Mees ei uskunud, et ta kellegi lähedusse paigutatakse, kuid võta näpust. Tal ei olnud seltskonna vastu midagi, kuna ta ei pidanudki siia väga kauaks jääma. Ta toetas oma jalatsi talla taas vastu trellivarbasid ning jätkas oma poolelijäänud tegevust.

„Kurat võtaks!“ käratas taas sama hääl kõrvalkongist. „Aru ei saanud või?“

„Minuga räägid?“ tegi mees oma suu lahti, lastes jalatsi- kannal mööda trelle edasi käia.

„On siin veel kedagi peale sinu?“

„Ei, ainult mina,“ vastas mees, kui tema silm tabas mööda seina üles sibava ämbliku. Ta püüdis selle oma käe peale.

„Siis lõpeta ära.“

„Ja kui ei lõpeta? Mis sa mulle ikka teha saad?“ küsis mees pilkavalt.

„Siis järgmisel korral, kui kohtume, löikan sul kõri läbi,“ kõlas naabri vastus, mis ei tundunud olevat äkiline vihapurse ning kohe kindlasti ei olnud mõeldud ka naljana.

Mehe jalg peatus iseenesest. Ta toetas selle põlvest kõver- datult voodile. Ühtäkki hakkas teda see teisel pool seina olev indiviid huvitama. Ta kaalus hetke oma järgmist käiku, tõstis siis mõlemad jalad üle lavatsi ääre põrandale ja lasi vabaks peos olnud ämbliku, kes justkui segadusse sattunult paigale tardus. Võibolla vaagis ka tema, mida edasi teha või kummas suunas pageda.

Ämblikke ei tohtivat tappa, sest nad pidavat õnne tooma, kuid pogrís istudes oli õnn küll viimane asi, mille peale loota. Mees tõusis püsti ja sellega oli ka ämbliku õnn otsa saanud, sest mees litsus ta oma jalatsi talla all laiaks. Ta astus paar sammu edasi ja võttis kätega trellidest kinni. Ta surus oma otsmiku nende vastu, kuid tal ei õnnestunud oma vestluspartnerit näha. Ju oli tema voodi vastu seda seina, mis nende konge teineteisest eraldas.

„Magad?“ küsis mees, kui visuaalsel vaatlusel ei olnud erilisi tulemusi.

„Sa ei lase mul ju magada,“ oli naabri hääl oluliselt rahulikum kui varem.

„Oled siin juba pikalt olnud?“ uuris mees edasi.

„Hommikust saadik, mis tähendab, et hiljemalt ülehommie hommikuks olen ma siit läinud.“

„Sa ei ole siin karistust kandmas,“ tegi mees järelduse.

„Ei.“

„Sel juhul ei saa nad sind jah üle 48 tunni kinni hoida. Sulle ei ole süüdistust esitatud?“

„Ei ole ning ei esitata ka.“

„Miks sa selles nii kindel oled?“

„Sest ma ei ole süüdi.“

Seda räägib 90 protsenti siinsest kontingendist, mõtles mees endamisi, kuid ei hakanud seda kõvasti välja ütleva. Selle asemel küsis ta: „Kui sa süüdi ei ole, siis miks nad sind kinni peavad?“

„Sest ma ei meeldi politseile. See on nende viis mulle kohta kätte näidata.“

Mehe kulmud kerkisid kõrgele. Politseile tõesti kurjategijad ei meeldi. See ei olnud eriline saladus. „Mida nad sulle siis kaela üritavad määrada?“ küsis ta, otsustades oma kaaslaste rõõmuks tema looga kaasa minna.

„Vägistamist, kuid neil ei ole tõendeid.“

Vägistamise puhul jäi praktiliselt alati kehavedelikke maha. Pääseda võis vaid siis, kui teo toimepanija DNA-d ei olnud süsteemis, kui ohver enam ütlosti anda ei saanud ning ka mõni muu tõend ei viidanud süüdlasele. Kuid mees ei näinud targutamisel mõtet. Pealegi ei tahtnud ta teise tuju rikkuma hakata. „Kas sa tegid seda?“ küsis ta hoopis.

Kui naabrilt vastust ei tulnud, arvas mees, et oli liigse uurimisega vea teinud. Ta oleks pidanud targem olema ja oma uudishimu talitsema. Vaevalt see vend hakkaski siin teisele kinni-peatavale oma patte üles tunnistama, kui praktiliselt iga teine vang oli sobiva võimaluse avanemisel valmis kitse panema.

„Naine oli nõus,“ kostus kõrvalkongist pärast paariminutilist viivitust. „Ma võisin veidi liiale minna, aga ta ise nõudis, et temaga karm oleksin. Ta ei olnud mingi süütuke. Põhimõtteliselt sai see hoor täpselt seda, mida oli ära teeninud.“

„Või nii,“ lausus mees lühidalt, kõndis tagasi oma voodi juurde ja viskas selili. Ta kuulas kõrvad kikkis oma vestluskaaslase igat sõna, et temast seeläbi paremat ettekujutust saada. Vanglas oli võimalik inimesi oluliselt põhjalikumalt tundma õppida kui vabaduses. Karmides tingimustes avaldusid inimloomuse erinevad tahud justkui võluväel ning igäühe tegelik pale tuli hulga kiiremini nähtavale. Selle tõdemuseni oli mees kinnistunud aja jooksul juba jõudnud.

Ainuuksi nende mõne vahetatud lause põhjal võis öelda, et tema vestluskaaslase näol oli tegemist impulsiivse ja vägivaldse inimesega, kes ei suutnud oma emotsioone ega käitumist kontrollida. Sellised kukkusid enamasti oma tegude eest kiiresti kinni ning siin ei olnud midagi ka imestada. Täiuslik kuritegu eeldas pikaajalist planeerimist, mitte hetkeemotsioonide ajal tegutsemist. Kuigi tal ei olnud õnnestunud teispoole seina olijat näha, siis kõigi eelduste kohaselt oli ta suurt kasvu, kehaliselt tugev ning talle meeldis oma jõudu ja üleolekut endast nõrgemate peal näidata. See võrdus tema jaoks võimuga. Mees teadis, et tegelikult peitus võim hoopis mõistuses ning seda ei tundunud tema naaberkongi asukal just üleliia olevat.

„Kui ma siit välja saan, siis see naine veel kahetseb, et politseisse läks.“

„Mis sul plaanis on?“ tahtis mees teada.

„Tapan ta ära,“ tuli otsekohene vastus.

Nüüd oli see jutujamine eriti huvitavaks muutunud.

„Kahetsen, et ta ellu jätsin. Oleksin pidanud ta kohe tapma. Kas sa tead, mis tunne on vaadata pealt, kui elu inimkehast lahku? See on midagi väga erilist – näha ohvri silmis seda hirmu, kui ta mõistab, et tal ei ole pääsu. Lisaks meeldib mulle oma kätetööd imetleda. Eks ma olen veidi edev ka.“ Rahulolev naer

andis mõista, et nad olid jõudnud teemani, mida koridori viimase kongi elanik ilmselgelt nautis.

Mees teeskles kaasanaermist, samal ajal kui tema aju töötas täistuuridel ja analüüsis kuulnud informatsiooni. Viimased väljautlemised näitasid selgelt, et ta oli oma iseloomustusega täppi pannud. Tema vestluspartner oli sadist. Tapmine kui toiming ei olnud teda ennast kunagi intrigeerinud. See tundus nii primitiivne. Vajadusel suudaks igaüks tappa. Elu võtmine ei eeldanud isegi keskmisest kõrgemat intelligentsi. Vahel võis see olla hädavajalik oma naha päästmiseks või siis kättemaksuks, kuid tapmine ei saanud olla eesmärk omaette. Kunst oli hoopis mõrva plaani väljatöötamine ja selle elluviimine nii, et miski ei viitaks selle toimepanijale. Vot see oli geniaalsus! Öeldakse, et täiuslikku kuritegu ei ole olemas. Mees uskus, et on.

„Mille pärast sina siin oled?“

Seina tagant kõlanud küsimus tõi mehe oma mõtetest välja. „Nagu isegi arvata võid, siis mitte parkimistrahvi maksmata jätmise pärast,“ ironiseeris ta.

„Millega sa siis hakkama said?“

„Ajasin joobes peaga inimese alla,“ tuli vale kergelt üle mehe huulte. See, et tema vestluskaaslane temaga nii avameelne oli olnud, ei tähendanud, et temal oli plaanis samaga vastata. Ta ei kavatsenudki rääkida, et tegelikult oli tema siinviibimine üks osa tema täiusliku kuriteo sooritamise plaanist ning tema uus „sõber“ oli just omandamas selles võtmetähtsusega rolli.

Mehe silmis löi lõkkele kuratlik tuluke, kui tema plaani üksikasjad järjest paika hakkasid loksuma. Ja tema oli veel arvanud, et sellises kohas ei naerata õnn kunagi. Aga elus oligi kõik ju suhteline.

1. peatükk

Esmaspäeva varahommikul toetus FBI New Yorgi piirkondliku büroo abidirektor David Connelly küünarnukkidega oma laiale kirjutuslauale ja põrnitses tõsisel ilmel tema ees seisvale naisele otsa. Jane Foster pani käed puusa. See liigutus oli nii sujuv, et jäi mulje, nagu oleks see temasse sisse kodeeritud.

„Ära vaata mind nii, David,“ sõnas Jane rahulolematult. „Me rääkisime sellest juba paar nädalat tagasi. Ütlesin ju sulle, et tahan tagasi tulla. Bakeri sõnul ta takistusi tegema ei hakka. Ma sain tema jutust aru, et te rääkisite.“

„Jah, ta helistas mulle kolmapäeval. Kuid ma ei mõista sind,“ oli David tõrges. „Suvel oli sul siit minemasaamisega nii kiire ning nüüd veidi vähem kui aasta hiljem tahad sa jälle siia tagasi tulla.“

„Ma arvasin ise ka tol hetkel, et see on see, mida ma tahan, mida ma vajan,“ lausus Jane end mehe lauanurgale toetades. Ta võttis juukseklambri peast ja lasi oma pikkadel tumepruunidel kiharatel alla vajuda, piiedes Davidit oma tihedate ripsmete alt. Mees ei vaadanud tema poole. Jane libistas oma teravatipulise punase küünega üle mustade rooside, mis olid pronksikarva juuksehte südameks, moodustades koos neid ümbritsevate heledate pärlitega väga omapärase kompositsiooni. „Kunagi mulle väga meeldis seal töötada, kuid nüüd aastaid hiljem ei olnud see enam sama. Ma ei suutnud Bakeriga ühist keelt leida. Tema on mees, kes ajab näpuga joont, kuid mulle meeldib rohkem loominguline lähenemine. Olin vist sinu juhtimisstiili ja töömeetoditega lihtsalt nii ära harjunud,“ lisas Jane pehmelt.

„Need asjad ei käi nii,“ vastas David närviliselt ja hõõrus sõrmenukkidega otsaesist. Ta tõusis laua tagant püsti, liikus

naisest möödudes ruumi teise otsa ja suunas oma pilgu kõrg-
hoone avarast aknast välja.

„Need asjad käivad täpselt nii, nagu te Bakeriga kokku lepite,“
ei tahtnud Jane nõustuda.

David torkas mõlemad käed pükste taskutesse ja keeras end
naise poole. „See oli ju sul suurepärase karjäärivõimalus. Mis
juhtus? Ma arvasin, et just seda sa tahtsidki. Kui eelmisel aastal
õnnestus see rahvusvaheline inimkaubanduse võrgustik paljas-
tada, ei jõudnud sa meie Los Angelese kolleege ära kiita.“ Mees
tuli tagasi oma laua juurde. „Jane, ma ei tea. Meil ei ole hetkel
ühtegi vaba kohta. Võtsime sinu asemele ühe noore lootustandva
agendi. Wyatt Bates on tõesti tubli, on ennast selle lühikese aja
jooksul juba väga heast küljest näidanud.“

Jane naeratas, pani juuksehte käest lauale ning liikus mehele
lähemale. Ta silitas sõrmedega Davidi lipsu. „Ma ei tahagi, et sa
minu pärast kedagi vallandama peaksid. Mul ei ole vaja oma
endist kohta tagasi. Siin on tööd küllaga ja keegi ei hakka sulle ära
ütleva, kui vajad oma meeskonda ühte agenti lisaks. Sa suudad
selle ära korraldada, kui vaid tahad. Me mõlemad teame seda.“

Loomulikult ei olnud see probleem. Kuid David ei kiirustan-
nud naise väiteid kinnitama. Selle asemel ta vaikus.

„Kas sa ei taha, et kõik oleks nii nagu enne?“ küsis Jane
mahedal häälel ja sikutas meest lipsust. „Kas sa ei igatsenud
minu järele? Mina sinu järele küll igatsesin.“ Ta libistas oma teise
käe mehe rinnale.

„Lõpeta ära!“ ärritus David ja krahmas pahaselt oma lipsu
naise sõrmede vahelt ära. Ta taganes paar sammu, et Jane'i
haardeulatusest välja pääseda. „See on minevik. See, mis kunagi
oli, on ammu läbi.“

„Kuid ei pea olema,“ ei andnud Jane nii lihtsalt alla. „Meil oli
ju koos lõbus.“

„See oli viga,“ oli David resoluutne.

„Viga?“ küsis Jane igat häälikut rõhutades. „Viga võis see olla
üksnes esimesel korral,“ märkis ta nüüd juba hoopis teisel toonil.
„Kõik järgnevad korrad nende aastate vältel, ning luba mul sulle

meelde tuletada, et neid ei olnud mitte vähe, enam veaks ei kvalifitseeru. Kas seda sa Lindseyle meie kohta ütlesidki? Et sa tegid mitu aastat järjest iganädalaselt vigu?”

David tuli naisele lähemale, kuni teda lahutas Jane’ist vaid paarkümmend sentimeetrit. „Jäta mu abikaasa sellest välja,“ ütles ta karmilt.

„Sa ei olegi talle meist rääkinud, ega ju?“ küsis Jane üllatust teeseldes ja ajas end sirgu. Oma kõrgetel kontsadel oli ta mehega peaaegu ühepikkune ja vaatas talle otse silma. „Ma lausa imestan, et ta sellest siiani kuulnud ei ole, võttes arvesse, et büroos see kindlasti eriline saladus ei ole.“

„Kas sa ähvardad mind?“ David kortsutas kulmu.

Jane hakkas lõbusalt naerma. „Kust sa selle ähvarduse veel välja lugesid? Mul ei ole mingit põhjust sind ähvardada. Vahel on mul tõesti mehi raske mõista,“ lausus ta. „Kas sul on keegi teine?“

„Mida?“ ei saanud David naise küsimusest aru.

„Kas sa teed praegu kellegi teisega neid vigu, mida sul varasemalt minuga kombeks oli teha?“ küsis Jane irooniaga.

Naise jultumus ajas Davidi vihale, kuid ta üritas oma emotsioone vaos hoida. Kuigi Jane püüdis jätta muljet, nagu teeks ta nalja, oli mees oma 48 aasta juures piisavalt elukogenud, et teada, milleks solvatud uhkusega armukade naine võimeline võib olla. Lindsey ei teadnud tema kõrvalehüppest Jane Fosteriga ning David soovis, et see nii ka jääks. Lindsey oli imeline naine ja hea abikaasa. David armastas teda. Neil oli kaks toredat last, kelle nad olid üheskoos suureks kasvatanud. Neil oli tugev pere. Ta ei kavatsenud seda Jane’i tujude pärast kaotada. See, mis tal Jane’iga oli olnud, ei tähendanud talle midagi. Keskeakriis, mehelik nõrkus või lihtsalt vaheldus – kõik need sobisid põhjusteks, miks David oli oma naist petnud, kuid ta ei oleks kunagi oma abikaasat Jane’i pärast maha jätnud. Jane ei olnud seda kunagi ka tahtnud. Ta ei olnud varasemalt talle mingeid nõudmisi esitanud. Kuni tänaseni.

Jane oli juba otsustanud. Ta tahtis tagasi New Yorki ja oma endisele töökohale. Naise kange iseloom ei olnud mingi saladus.

Kujundlikult öeldes läks Jane üle laipade, et oma tahtmist saada. Praegusel hetkel mõistis David selgelt, et oli teinud vea, kui oli Jane'i lähenemiskatsetele järele andnud. Ta oli ju seda armusuhet alustades teadnud, mis Daniel Sealeyst sai. Tagantjärele tarkusega ei olnud paraku midagi peale hakata. Nüüd tuli tal oma rumalusele lõivu maksta. Jane hoidis teda oma kontrolli all ja kui naine käskis tal hüpata, siis tuli tal hüpata.

„Mul ei ole kedagi peale Lindsey,“ vastas David oma endise armukese küsimusele pealtnäha rahulikult, reetmata oma tege-likke tundeid.

„Lindsey on mulle alati meeldinud. Tema sõprus on mulle oluline. Tervita teda minu poolt.“ Jane muigas tähendusrikkalt. „Lähem ja ütlen nüüd teistele ka tere,“ sõnas ta ja suundus ukse poole. Enne väljumist pööras ta veel korra ringi. „Aja siis kõik paberid minu üleviimise kohta korda. Täna olen ma tagasi tööl. Kuna minu endine kabinet on hõivatud, siis sean end hetkel sisse selles tillukeses, mis asub lifti vastas.“

David ei esitanud vastuväiteid. Tema silm jäi pidama laual oleval juuksehel. „Ära oma juukseklambrit maha unusta.“

Jane hakkas vallatult naerma. „Ma lootsin, et jätan sulle põhjuse hiljem minu juurest läbi astuda.“

David võttis juukseklambri kätte ja viis ise naisele, kes selle jaki tasku pistis. Kui uks Jane'i selja taga sulgus, läks David tagasi kirjutuslaua juurde ja vajus oma toolile. Ta vaatas mõne hetke mureliku näoga enda ette.

„Pagan võtaks!“ lausus ta endamisi ja lajatas käega vastu lauaservert, nii et kohv üle kruusiserva pritsis. Kui Jane eelmisel suvel talle Los Angelese büroost tehtud tööpakkumisest rääkis, oli David tundnud kergendust. See oli kõike nende vahel olnut arvesse võttes parim lahendus ning võimaldas nende kunagisele afäärile lõplikult joone alla tõmmata. David oli arvanud, et Jane Foster on minevik, kuid nüüd oli ta tagasi ja miski mehe sise-muses ütles talle, et sellest naisest oli saamas tema jaoks tõsine probleem.

Chris parkis oma Toyota maasturi Jacob K. Javitsi föderaalhoone ette, mille 23. korrusel asus FBI New Yorgi piirkondlik büroo ja ühtlasi ka tema kabinet. Ta ei jõudnud veel autost väljudagi, kui veidi eemal seisev valge Lexus talle läbi esiklaasi silma hakkas. Justkui sünge vari libises üle Chrisi näo, kui ta autoukse avas. Ta löi selle põntsuga kinni ja läks paar sammu Lexusele lähemale, et kindluse mõttes ka numbrimärki kontrollida. Paraku ei toonud see loodetud tulemust ning Chrisi hea tuju oli kui peoga pühitud. Selle auto omanik ei olnud keegi muu kui Jane Foster ning sõiduki asukoht andis tunnistust, et naine viibis suure tõenäosusega hetkel ka hoones. Chrisi kulm tõmbus kipra, kui ta oma sammud maja sissepääsu poole seadis.

Jõudnud liftiga üles, suundus Chris kõigepealt oma paari-mehe Sean Gardneri kabinetti. Ta koputas enne sisenemist. Sean istus oma laua taga, jäädes seljaga ukse poole, kuid pööras kohe toolil ringi, kui Chris sisse astus. Ta oli telefoni otsas, kuid andis mõista, et on juba kõnet lõpetamas. Sean viipas peaga laua vastas asuvale toolile.

Chris võttis istet, lastes paarimehel poolelioleva vestluse otsad rahulikult kokku tõmmata. Ta silmitses Seani selja taha jäävale seinale kinnitatud tumepruunis raamis diplomit, mis tõendas FBI akadeemia lõpetamist. Chris oli läbinud selle kõrgetasemelise väljaõppe 2016. aastal, kui ta oli kandideerinud FBI-sse ning osutunud ka valituks. See oli olnud vahetult pärast seda, kui tema paarimees ja parim sõber Andy Jackson oli saanud pommiplahvatuses vigastada. Andy karjäär politseis oli sellega läbi, mis oli ränk hoop ka Chrisile, kes oli näinud siis bürood võimalusena oma elus kannapööre teha. Ta oligi mõneks ajaks politseist lahkunud, läbinud 20-nädalase koolituse Quanticos asuvas FBI akadeemias, lõpetades oma kursuse paremuselt teisena. Talle oli pakutud just temale sobivat tööd Miami piirkondlikus büroos vägivaldsete kuritegude üksuses. Viimasel hetkel oli Chris

ümbert mõelnud ja sellest loobunud – otsus, mida vaid vähesed olid suutnud mõista. Üks neist vähestest lisaks vanematele oli Brian Lewis – Manhattani 5. politseijaoskonna ülem, kes oligi võimaldanud Chrisil naasta tema endisele kohale politseis. Lewis ei olnud temalt kunagi põhjust küsinud ning just see näitaski, et ta teadis niigi, miks Chris sellise valiku oli teinud.

Sean oli Chrisist neli aastat vanem. Ta oli töötanud FBI-s pea-aegu 15 aastat, mis tegi temast äärmiselt kogunud agendi. Erinevalt Chrisist, kes oli politsei taustaga, oli Sean teeninud nooruses mereväes. Kui Chrisist oli saanud politseinik isa ja venna eeskujul, siis tema paarimehe suguvõsas ei olnud keegi ei sõjaväes ega õiguskaitseorganites karjääri teinud. Sarnaselt Chrisile oli ka Seanil bakalaureusekraad kriminaalõiguses. Kui Chris oli omandanud selle enne politseiakadeemiasse minekut, siis Sean oli läinud ülikooli pärast mereväest lahkumist, kui oli seadnudki endale sihiks FBI-ga liitumise. See töö meeldis ja sobis talle ning tema enda sõnul ei olnud ta oma otsust kunagi kahetsenud.

Pannud toru hargile, pöördus Sean Chrisi poole. „Kas midagi juhtus? Sinu näoilmet vaadates jääb vähemalt selline mulje.“

„Ma nägin Jane'i autot maja ees,“ sõnas Chris häiritult.

„Jane'i?“ küsis Sean imestusega. „Kas ta on siin?“

„Tahtsin seda just sinult küsida.“

„Mina teda näinud ei ole. Huvitav küll, mida ta siin teeb,“ arutles Sean. „Äkki ta tuli New Yorki tööasjus, mõne juhtumi pärast, mille osas saaksime oma Los Angelese kolleege aidata.“

Chris piidles paarimeest nõutul ilmel.

„Või on tal puhkus ja tahtis endisi töökaaslasi näha,“ pakkus Sean veel ühe võimaluse välja.

Chris tahtis uskuda, et tegemist on ühega paarimehe poolt pakutud variantidest ning õige pea on Jane Foster taas lennukis, mis viib ta riigi teise otsa, kus ta viimase aasta oli töötanud. Chris ei tahtnud isegi meenutada kõike seda, mida neil Racheliga oli tulnud möödunud aastal selle naise pärast taluda. Nad olid tundnud nii suurt kergendust, kui Itaaliast mesi-

nädalatelt naastes olid saanud teada, et Jane Foster oli võtnud vastu tööpakkumise FBI Los Angelese piirkondlikus büroos. Chris oli lootnud, et tal ei tule enam kunagi selle naisega kokku puutuda.

„Kui Jane siin on, siis arvatavasti David teab, miks,“ katkestas Sean Chrisi mõttelõnga. „Usun, et esimesena läkski Jane just oma endist ülemust tervitama.“

Chris oli Seaniga sama meelt. Ta tõusis toolilt ja suundus ukse juurde. „Ma siis lähen.“

„Olgu. Kas õhtul jõusaali läheme?“

Chris noogutas. Pea pulki täis, lahkus ta paarimehe kabinettist ning suundus oma tööruumi poole, mis asus koridori teises otsas. Jane Fosteri kunagine kabinet oli Seani oma kõrval, kuid viimased pool aastat oli seal nüüd töötanud nende meeskonna uusim liige Wyatt Bates – suhteliselt noor, kuid muljetavaldava resümeega agent, kellest võis lähitulevikus palju oodata, kui tal vaid õnnestuks läbipõlemist vältida. Läbi klaasseina katvate ribakardinate nägi Chris Wyatti oma laua taga istumas, silmad süvenenult arvutiekraanil.

„Chris,“ kostus naisehääle mehe selja tagant.

Chris jäi seisma. Tal ei olnud vaja isegi ümber pöörata, et näha, kes teda kõnetab. Ta teadis seda niigi. See hääl kuulus Jane Fosterile.

Jane jõudis Chrisile järele ning peatus tema kõrval. „Tere!“ sõnas ta ja lükkas oma pika tumeda juuksesalgu kõrva taha.

„Tere!“ vastas Chris jahedalt. „Oled sa siin tööasjus?“ küsis ta kärsitult, halb eelaimdus sisemuses pead tõstmas.

„Ma olen tagasi,“ teatas Jane rõõmsalt. „David ei ole vist jõudnud teisi sellest veel informeerida.“

„Mis mõttes tagasi?“ Chrisi näoilme muutus veelgi süngemaks. Ta ei soovinud Jane’ile isegi otsa vaadata, mistõttu keskenaldas ta oma pilgu kuhugi kaugusesse üle naise õla.

„Tagasi,“ kordas Jane, justkui peaks see sõna niigi kõik ütleva. „Alates tänasest töötame taas koos. Tulin New Yorki tagasi.“